

CHƯƠNG THỨ NHẤT

TIẾNG KHÓC BÊN SÔNG

Tạnh bờ sông, có một ngôi nhà tranh, trong ngôi nhà tranh có một thanh niên đang nằm trên chiếc giường.

Thiếu niên nằm đó chẳng rõ từ lúc nào bây giờ thì bật ngồi lên, từ từ tháo những cuộn băng trắng bao kín mặt đoạn với tay lấy chiếc kính trên bàn kê nơi đầu giường, đối kính soi mặt một lúc lâu, sau cùng thở dài khoan khoái, buột miệng tán:

- Tuyệt diệu ! Quả thật là tuyệt diệu !... Long lão ca ơi ! Thủ thuật cải biến dung mạo của lão ca quả thật trên trời có một dưới thế không hai ! Lão ca cướp quyền tạo hóa mất rồi ! Thảo nào thiên hạ chẳng gọi lão ca là tạo hóa thủ !

Bên cạnh y, là một người tác độ trung niên, thần sắc hơi nghiêm. Trung niên nhân khẽ thở dài, một thứ thở dài đượm buồn chán lẫn lộn.

Rồi người trung niên thốt :

- Tài quả có chút tài, tài gần bằng tạo hóa, song tài mà chi ! Con người nào khác chi là cái xác nằm giữa hoang mô. Trừ ngôi nhà cỏ này với một khoảng vườn trăm hương bao quanh ta không đi đâu cả được nữa bước ngoài phạm vi nhỏ hẹp này thì cái tài đó có ích gì cho ta ?

Người thanh niên mỉm cười đáp :

- Lão ca, Phải nhẫn nại chứ ! Rồi đây, sẽ có lầu cao, cái lớn, vườn rộng dành cho lão ca, kẻ hầu người hạ đông đảo cho lão ca sai khiến, tuyệt sắc giai nhân cho lão ca ôm ấp đêm ngày, có cả điệu đàn, có rượu nồng thịt béo lúc hứng cho lão ca.

Rồi y tiếp :

- Tất cả sẽ đến với lão ca khi chân tướng của lão ma đầu hiện lộ ! Lão ca sẽ trở về với cái hiệu Tích Hoa Chủ mà hưởng lạc trọn tuổi trời !

Người trung niên bật tiếng cười, tiếng cười mừng tưng như tiếng khóc.

- Hưởng lạc ! Tích Hoa Chủ ! Sau năm năm giam hãm, ta ngày nay không kém một hòa thượng khắc tu khổ hạnh, còn nhắc đến mấy tiếng Tích Hoa Chủ mà làm gì ? Tiếc hoa ! Hoa đâu mà tiếc ! Hoa gì đối với một nhà tu khổ hạnh !

Người thanh niên mỉm cười :

- Liên Liên, Tích Tích là hai trang tuyệt sắc, có hai danh hoa như thế bên cạnh, lão ca còn kêu khổ !

Người trung niên thở dài :

- Ngày lại ngày nhìn hoa mãi rồi cũng phải chán, phải sầu ! Lão đệ cũng biết chứ, hoa đành là tùy thuộc ta, song phải có người thưởng thức hoa ? Một người chiêm ngưỡng hoa, hoa đâu có nói được tiếng. Ta tuy thích làm chủ hoa, tiếc hoa, song ta vẫn muốn có nhiều người chiêm ngưỡng. ở đây cô liễu tịch tịch quá còn ai là kẻ thứ ba chiêm ngưỡng cảnh hoa ?

Người thanh niên hỏi :

- Đã là Tọa Hóa Thủ, sao lão ca không biến đổi dung mạo hoa cũ thành hoa mới cho khỏi nhàm ?

Người trung niên thở ra.

- Dung mạo biến đổi được, cốt lữ không thể thay, dù hai nàng biến dạng mạo, khi họ cử động, nói năng, ta vẫn nhận ra là thứ cũ. Ta càng chán hơn ! Thực chất của họ làm sao, họ vẫn cứ giữ y vậy.

Người thanh niên lắc đầu :

- Thực chất con người biến đổi thì dễ, giữ nguyên mới khó chứ ! Phải biết bao nhiêu quyền rũ trên vạn nẻo đường đòi chực chờ làm cái việc biến đổi thực chất con người đó cho nên hai nàng Liên Liên và Tích Tích giữ nguyên được bản chất là một việc phi thường, tiểu đệ rất khâm phục họ. Sáu năm nay, đã qua sáu lần thay đổi dung mạo, tiểu đệ hầu như quên mất con người chân chính của mình như thế nào ? Luôn luôn sống qua những vai kịch, thực là một sự bi ai không tưởng nổi !

Người trung niên giật mình :

- Nguy rồi lão đệ ! Ta biến cải dung mạo lão đệ nhiều lần lắm rồi, lúc ban đầu ta quên nhận định rõ rệt hình dáng lão đệ ra sao, Bây giờ thì cái ấn tượng về lão đệ rất mơ hồ, một ngày nào đó lão đệ thành công rồi, ta làm sao trả lão đệ lại với dung mạo chân chính ! Ta chỉ sợ không giống hoàn toàn !

Người thanh niên trầm ngâm một chút rồi nói đáp :

- Quên là càng tốt, sau này với dung mạo nào, tiểu đệ bằng lòng với dung mạo đó trả lại đúng dung mạo cũ cũng chẳng thay đổi cái gì. Cái tật lớn của tiểu đệ là không thể làm những gì thuộc về cá nhân chân chính của mình. Ngược lại, bất cứ đóng vai một hạng nào trong xã hội là tiểu đệ đều thành công cả. Cho nên mấy phen tiểu đệ thử trở về với cá nhân mình song phen nào cũng điều thất bại. Vì Hoa Vân Đình đồng mẫu người chân thành mà tiểu đệ không thành công khi lập theo phong thái của y.

Người trung niên suy nghĩ một chút :

- Lão đệ ! Lần này lão đệ chuẩn bị lấy tên chi đây ?

Người thanh niên đáp :

- Lãng Tử Yến Thanh !

Người trung niên trở mắt :

- Lãng Tử Yến Thanh ? Cái hơi hóm của một nhân vật Lương Sơn Bạc ?

Người thanh niên mỉm cười !

- Tiểu đệ muốn xuất hiện lần này với tư thái một nhân vật Thủy Hử ! tiểu đệ muốn thiên hạ chú ý đến mình nhanh chóng, mà cái tên đó vừa tốt vừa dễ nhớ, tiểu đệ sẽ dễ dàng hành động ! Nhất là hai tiếng lãng tử, tiểu đệ thích ghê !

Người trung niên thở dài :

- Lão đệ ! Đây là lần thứ bảy ! Từ một Cô Am Lâm Phong, đến Phiêu Bình Sanh, rồi Tu La Trầm Quân Thụy, Hảo Thư Sanh Thượng Quan Tiểu Dư, Ngư Long Vương

Cửu Ngự, Cuối cùng lần sau hết là Phích Lịch Kiếm Khách Sở Thiên Nhai ! Bây giờ lại là Lăng Tử Yến Thanh ! Lần thứ bảy !

Người thanh niên lộ vẻ âm đạm :

- Phải ! Đã sáu lượt rồi với sáu con người, mang sáu cái tên khác nhau ! Cả sáu người đều quật khởi mạnh trong vũ lâm, quật khởi nhanh cái tên có thể lưu truyền trên giang hồ nhưng con người đều vắng bóng vĩnh viễn. Tất cả sáu người đều chết với mũi Xuyên Tâm Tiêu ! hy vọng Lăng Tử Yến Thanh sống được dài lâu hơn sáu cái tên đó !

Người trung niên hỏi :

- Lão đệ chẳng thu hoạch được gì qua sáu lần “tử nạn” ?

Người thanh niên lắc đầu :

- Không một chi tiết nhỏ, tiểu đệ dùng đủ mọi phương pháp công kích lão ta. Mỗi lượt giao đấu với lão ta, tiểu đệ tưởng chừng có thể chế ngự lão hoàn toàn, thậm chí có thể giết lão. Nhưng chính vào phút giây quyết định đó thì một mũi Xuyên Tâm Tiêu bay đến, cắm phập vào ngực tiểu đệ. Tiểu đệ biết mình lâm ! Và bao nhiêu công trình phải quăng trôi theo dòng nước để bắt đầu làm lại ! Tiểu đệ đã bắt đầu làm lại đúng sáu lần rồi. Như vậy làm sao thu thập được một chi tiết nào của lão ta ?

Người trung niên cau mày :

- Sao lạ vậy ? Lão đệ cầm chân lão, suýt chế ngự lão thì còn ai đâu mà phóng Xuyên Tâm Tiêu ! Chẳng lẽ lão có phép phân thân ! Phần nào giao đấu, phần nào ở bên ngoài ?

Người thanh niên cười khổ :

- Cần gì phải có phép phân thân ! Chứ lão không thể dùng người giống lão, thay thế lão mà chiến đấu, còn lão thì nấp đâu đó chờ dịp để hạ thủ ! Giao đấu người có thể thay thế người, miễn người giống người là được. Còn xử dụng Xuyên Tâm Tiêu nhất định ngoài lão ta, không ai phóng được ! Nhất là phóng tiêu mà trúng được tiểu đệ ! Không một ai thay thế lão làm nổi việc đó !

Người trung niên hỏi :

- Hay là thân phận chân chánh của lão đệ đã bại lộ rồi ? Nếu không sao lão đệ luôn luôn hứng những mũi tiêu ác ôn ?

Người thanh niên lắc đầu :

- Làm gì có việc bại lộ thân phận ! Chỉ một mình lão ca biết tiểu đệ là ai thôi ! Cả những người trong bọn tiểu đệ cũng không biết nữa là ! Không khi nào tiểu đệ dám để lộ sợ lão ma đầu có nội tuyến trong nhóm của tiểu đệ !

Người trung niên hừ một tiếng :

- Thế tại sao cả sáu lần tiểu đệ bị ám khí giống như nhau ...?

Người thanh niên đáp :

- Bởi sáu người đều có hành động tích cực uy hiếp tận căn Thiên Ma Linh, dĩ nhiên phải trừ diệt cả sáu người nên lão ma đầu phải hạ độc thủ. Trừ diệt được tiểu đệ lão mới yên tâm !

Người trung niên trầm giọng :

- Lão không nhận ra cả sáu người đó điều là hóa thân của lão đệ ?

Người thanh niên lắc đầu :

- Có thể là không. Mỗi lần gặp lão là tiểu đệ thay đổi võ công, vả lại trúng Xuyên Tâm Tiêu rồi là không ai thoát chết. Mà đã chết rồi là vô phương sống lại ! Trừ ra gặp lão ca, một tạo hóa thứ hai trên trần gian.

Người trung niên thở dài :

- Nhờ thể chất trời sanh của lão đệ hơn người ở chỗ chịu đựng. Dù ta có tinh thông y thuật cũng chỉ có thể cứu một người và người đó trúng tiêu một lần thôi ! Còn lão đệ ! Lão đệ trúng đến sáu lần lại cùng một chỗ ! Chỉ có lão đệ mới vượt qua nổi !

Người thanh niên cười khổ :

- Chẳng rõ tiểu đệ còn chịu nổi mấy mũi Xuyên Tâm Tiêu nữa !

Người trung niên nghiêm giọng :

- Lão đệ, lần cuối cùng vừa rồi thương thế nặng lắm đấy nhé ! Tuy lão đệ có uống loại linh đơn bảo trì tính mạng, song nên nhớ là quả tim đã bị xuyên thủng sáu lần rồi, dù sao thì nó cũng phải yếu đi phần nào, phần lão đệ thì lại không thận trọng, cứ miệt mài tửu sắc, thứ đó làm hao tổn tinh thần ghê gớm, mang một thương thế đó mà vẫn phung phí tinh thần, thì chính lão đệ tự hủy gấp !

Người thanh niên thở ra :

- Qua sáu lần trước hóa thân, tiểu đệ điều vương phải đặc điểm đó ! vẫn rượu, vẫn gái, rượu suốt ngày gái suốt đêm ! rồi bây giờ với thân phận một lãng tử thì phải biết ? Có nổi bật nhiều thì mới đáng mặt một lãng tử có hạng chứ !

Người trung niên tặc lưỡi :

- Không thể chọn một mẫu người khác được sao !

Người thanh niên lắc đầu :

- Không thể được ! Nhất là một mẫu người trang nghiêm, đạo mạo, một mẫu quân tử, thì lại càng khó cho tiểu đệ ! Cũng vì lẽ đó mà tiểu đệ thất bại mãi trước một Hoa Vân Đình !

Người trung niên lắc đầu :

- Thực là không hiểu nổi lão đệ.

Người thanh niên mỉm cười :

- Một con người khó hiểu nhất là chính mình. Không bao giờ mình hiểu rõ chính mình ! Đóng vai người khác, tiểu đệ dễ dàng thành công ! Mà lãng tử có gì xấu đâu lão ca ?

Người trung niên thở dài :

- Không có chi xấu hết, bất quá chết gấp, chết sớm thôi.....

Người thanh niên lại cười :

- Có những người sống hàng trăm năm, song đâu có cái chi chứng minh là họ sống ? Ai cũng biết Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình còn sống, song có ai nhớ đến y đâu. Còn như Lâm Phong, Thượng Quan Tiểu Dư đó, thì cả sáu người chỉ sống vài năm thôi thế mà vẫn có kẻ nhắc đến, tưởng nhớ đến. Người đang sống mà như đã chết rồi, Người đã chết rồi mà vẫn như sống trong tâm tư thế nhân. Như vậy chết và sống, cái nào đáng giá !

Người trung niên thở dài :

- Lão đệ ! Ta chỉ muốn tốt cho lão đệ...

Người thanh niên chận lời :

- Tiểu đệ biết ! Giả như không làm một lã tử cũng chết gấp như thường, sợ còn chết gấp hơn là làm một lã tử nữa đấy ! Thiên Ma Linh xuất hiện trên giang hồ khiêu chiến với giới đạo nghĩa truyền thống, nếu tiểu đệ đóng vai quân tử chánh hiệu, thì sẽ bị chúng khiêu khích, tiểu đệ càng quân tử càng bị chết thảm, càng chết gấp. Cho nên, hiện tại còn sống sót trên giang hồ chỉ sợ nếu không là giả quân tử thì cũng lưu manh thôi ! Chứ chắc chắn là không còn một chân chánh quân tử !

Người trung niên trầm lặng một chút rồi lẩm nhẩm :

- Thiên Ma Linh ! Xuyên Tâm Tiêu ! Sao mà lại có những thứ lợi hại cực độ như thế !

Người thanh niên cười khổ :

- Phải lợi hại cùng cực ! Nếu không thì làm sao với một tay chúng lại chôn chánh nghĩa dưới lòng đất lạnh ? Trừ một lão đệ bất kể sống chết, trừ một lão ca dám dành trọn lực khí, và một vài người nữa không ngại phá sản cung cấp kinh phí, từ lúc nào đến lúc nào, tiểu đệ chẳng hề tao ngộ một ai dám chống lại Thiên Ma Linh, bất chấp Xuyên Tâm Tiêu. Cho nên, trong cuộc chiến trường kỳ này nếu tiểu đệ được trường thọ cũng như Thiên Ma Linh sẽ trường tồn tiểu đệ thấy mình cô độc, lẻ loi vô cùng. Lâm Phong Cô Độc, rồi đến Phiêu Bình Sanh, Trần Quân Thụy, Thượng Quan Tiểu Dư, Vương Cửu Ngư, Sở Thiên Nhai, bây giờ là Lã Tử Yến Thanh, tiểu đệ cũng sẽ cô độc luôn ! Dù cả những khi tìm được một manh mối nào, chỉ mỗi chân tìm, rất cố thuyết phục cũng chẳng có ma nào dám nhúng tay tiếp trợ !

Người trung niên đáp :

- Họ không hưởng ứng cũng chẳng đáng trách. Thứ nhất người ta không có được cái mạng dài như mạng lão đệ, họ chỉ có thể chết một lần chứ không thể chết sáu lần, và còn sắp chết nữa để rồi lại sống ! Thứ hai, chẳng phải mỗi người mỗi có dũng khí đem cuộc đời đi đánh cá với một mũi tiêu.

Người thanh niên tiếp :

- Có thể là như vậy cho nên trước khi cầm chắc một phương tiện giúp chiến thắng đối phương, tiểu đệ không hề dám phát xuất Kim Kiếm Linh. Tiểu đệ sợ phát xuất sai lầm là hỏng cả mọi việc, từ việc nhỏ đến việc lớn. Kim Kiếm Linh là thực lực tối hậu của tiểu đệ làm sao tiểu đệ dám phô trương dễ dàng ? Cho nên, biết rằng nguy nên mình đơn độc chiến đấu, tiểu đệ vẫn phải cam cô độc chiến đấu !

Người trung niên mỉm cười :

- Biết nguy, mà vẫn đơn độc chiến đấu là vì chánh nghĩa ở nhân gian ! Được lắm ! Lão đệ ! Như ta đây, với cái tài cải tạo hóa. Nếu muốn có một sự nghiệp lớn, hưởng thụ nhiều, thì tội gì ta giam mình vào cái trận ác độc Lục Diễm Mê Hồn này ? Chẳng qua, vì có cái tâm nơi chánh nghĩa, vì bằng mọi giá, phải khám phá chân tướng của con người đang nắm giữ Thiên Ma Linh và Xuyên Tâm Tiêu !

Người thanh niên đáp :

- Chứ tiểu đệ đây lại sao ? Chết đi sống lại sáu lượt rồi và lại sẵn sàng chết nữa, dù chẳng biết có sống lại được chăng, cũng vì nuôi ước nguyện như lão ca!

Người trung niên thốt :

- Lần này lão đệ phải cẩn thận hơn nhé. Đừng để Thiên Ma Linh Chủ biết được sự tình. Nếu lão sinh nghi lão dám tìm cách vào tận Lục Diễm Mê Trận của ta lắm. Hãy thay đổi cách thức chết đi là hơn !

Người thanh niên lắc đầu :

- Cái đó thì lão ca cứ yên trí ! Lục Diễm Mê Trận biến hóa đa đoan, chính lão ca suốt sáu năm dài tận tâm nghiên cứu mà cũng không tìm được lối ra, thì làm gì mà lão ma đầu vào được ? Vì cách thức chết tiểu đệ không thể cải biến, bởi không còn có cách nào khác để vào đây, vẫn nhào xuống sông như cũ, trầm mình theo lòng sông đến ngôi nhà này !

Người trung niên thở dài :

- Lặn xuống nước sâu, theo lòng sông mà xuất nhập, chỉ có lối duy nhất đó thôi sao ?

Người thanh niên đáp :

- Chưa hẳn là chỉ có một lối xuất nhập thế trận duy nhất, bất quá tiểu đệ chưa biết những cách khác thôi. Giả như có, này, Long lão ca ! Tiểu đệ khuyên lão ca đừng phí tâm tìm lối ra vô ích. Tuy lão ca có cái tài đi dưới nước hàng trăm dặm dài đi suốt hành trình, không được trôi mình lên mặt sông ! Dù bây giờ tại đây, lão ca có thử đi quanh quần trên bờ sông này đi mãi cuối cùng cũng trở lại đây ! Tiểu đệ đã nói là một mê trận mà !

Người trung niên cau mày :

- Phải đi dưới nước xa thế à !

Người thanh niên gật đầu :

- Cứ mỗi lần trúng Xuyên Tâm Tiêu như vậy là tiểu đệ trầm mình dưới nước ngoài trăm dặm xa, theo phương pháp quy túc đi mãi dưới lòng sông vào đây. Có một lần tiểu đệ đi như vậy mất bốn ngày bốn đêm mới vào đây được !

Người trung niên thở dài :

- Thế là ta phải rũ xương tại Lục Diễm Mê Trận này rồi !

Người thanh niên lắc đầu :

- Đừng nản chí, lão ca ! Cố kiên nhẫn chờ khi tiểu đệ lột được mặt nạ Thiên Ma Linh Chủ, lão ca sẽ được tự do. Thiên Ma Linh Chủ hiện tại rất mong muốn bắt được lão ca, vì lão ta cũng là người thích hoa, nhưng khác với lão ca ở chỗ lão ca tiếc hoa

còn lão thì bẻ hoa ! Tại mỗi phân cuộc của Thiên Ma Giáo đều có hàng trăm thiếu nữ mỹ miều dành cho lão. Nàng nào qua tay lão hưởng dụng rồi thì từ mỹ nhân biến thành dạ xoa ngay, lão ta có cái thị hiếu tàn nhẫn là hủy hoại nhan sắc mỹ nhân do đó lão ta cần bắt được lão ca, để ủy thác cho lão ca việc biến giai nhân thành quỷ sứ !

Người trung niên nổi giận mắng !

- Lão không phải là con người.

Người thanh niên gật đầu :

- Một lý do trong trăm ngàn lý do bắt buộc chúng ta phải tiêu diệt lão ! Người trong Thiên Ma Giáo sở dĩ đi đâu cũng phải mang mặt nạ vì ai ai cũng có một gương mặt ghê tởm cả !

Người trung niên trầm giọng :

- Tại làm sao thế ?

Người thanh niên mỉm cười :

- Tiểu đệ hy vọng Lăng Tử Yến Thanh sẽ trả lời được câu hỏi đó.

Chàng bước ra cửa nhìn dòng sông.

Mặt sông rộng giòng sông dài nước cuộn sóng đuổi dòn về Đông, âm ì đầy đe dọa.

Chàng thở ra thốt :

- Từ phút giây này đời sẽ có thêm một Lăng Tử Yến Thanh ! Lăng Tử Yến Thanh khai sinh và bắt đầu cuộc sống mới ! Do Trường giang mà đi vào đời song hy vọng sẽ không chết tại Trường giang ! Nếu bất hạnh tiểu đệ chẳng biết lần thứ tám tới đây sẽ đóng vai mẫu người nào nữa !

Chàng phóng mình xuống sông.

Nhẹ nhàng lão luyện như con rắn chui vào hang, không bắn lên một bọt nước !

Trong ngôi nhà, Long Vũ Điền đối diện với hai thiếu phụ nhan sắc như hoa, tuổi độ hai mươi.

Y thở dài, thốt :

- Lần này chẳng rõ đến bao lâu nữa mới có việc làm Tích Tích ơi ! Hát lên cho ta một khúc đi ta muốn nghe âm thanh của người !

Một thiếu phụ cất tiếng :

- Lão gia chúng tôi ở đây, bầu bạn với lão gia như thế nay, cũng là có con người bên cạnh lão gia. Cần gì phải có âm thanh của con người nữa ?

Long Vũ Điền cúi kính, đập tay xuống bàn bộp bộp, hét :

- Bảo người hát thì người cứ hát ! Chỉ khi nào nghe người hát ta mới nghe trần gian còn hơi hướm của loài người ! Chứ còn nghe các người nói năng ta có cảm tưởng như mưa đá bắn vào tai !

Thiếu phụ không dám cãi, cất tiếng dịu dàng lấy giọng.

Thiếu phụ kia ôm đàn so dây.

Khúc hát bắt đầu :

“Chàng đầu sông, thiệp cuối sông”

“Ngày ngày trông nhau, lại chẳng thấy nhau”

“Chỉ thấy dòng nước thảo nhiên trôi...”

“Nước bao giờ ngưng trôi? Hận này bao giờ dứt !”

“Chỉ mong lòng chàng như lòng thiệp”

“Hai lòng đừng phụ ý tương tư !”....

Khúc ca dứt nàng ca lại, ca đi ca lại mãi một khúc đó, Long Vũ Điền chưa bảo dừng, hát và đàn vẫn phải tiếp tục.

Bỗng mấy tiếng “bựt” vang lên.

Liên Liên bứt dứt giây đàn rồi thuận tay nàng đập cây đàn vào ghế, đàn vỡ nát nàng chạy vụt ra ngoài đồng thời gào lên :

- Tôi điên tôi điên mất rồi ! Ngày ngày, ngồi nhìn sông rộng nghe tiếng hát muôn đời, suốt sáu năm trường ! Tôi chịu hết nổi rồi ! Tôi điên đây !

Tích Tích kinh hãi, nhìn thoáng qua Long Vũ Điền, chờ một phản ứng mà nàng tin chắc phải có.

Nhưng không.

Cái vị lão gia đó hôm nay bỗng nhiên hiền như Phật.

Y cười nhẹ thốt :

- Cứ để nàng đi ! Muốn đi đâu tùy nàng. Phát tác lên như vậy là nàng chứng tỏ còn một điểm con người. Bởi vì chính ta đây cũng như nàng, ta cũng điên lên được. Ai sống trong hoàn cảnh này, nếu không điên là không còn con người nữa.

Tích Tích thở dài :

- Lão gia nói vậy, chứ tôi nhận thấy, sống như vậy là thích hợp lắm rồi. Đời người ta còn có gì hơn được là bình tĩnh, an nhàn, dật lạc. Không ai quấy nhiễu, đến cả tiếng gõ cửa cũng không. Tôi có thể trần truồng phơi mình dưới ánh nắng suốt ngày, đêm đêm nằm xem trăng lên trăng lặn, đếm sao trời, theo dõi sao mọc sao chìm, Tôi không sợ ai cười mình điên, chê mình ngu. Lão gia ơi ! Tôi như vậy có còn là con người chăng ?

Long Vũ Điền sững sờ nhìn Tích Tích không chớp mắt.

Sáu năm dài trôi qua, y không hề phát hiện người thiếu phụ bầu bạn với y là một con người có cái tâm siêu dật.

Lâu lắm y mới đáp :

- Còn còn, Tích Tích vẫn là một con người ! Mà là một siêu nhân ! Một đại nhân ! Liên Liên phấn uất đến đập vỡ cây đàn chứng tỏ nàng cũng còn là một con người, Người là đại nhân, nàng ấy là chí nhân ! Chỉ có ta ! Ta là một quái nhân, nếu có thể có quái nhân. Nếu ta còn là người thì là một người quái dị, không giống người !

Dừng lại chút lão tiếp :

- Nàng là đóa hoa biết nói tiếng người, người là đóa hoa biết phân giải tình người, có hai người bên cạnh, từ lâu ta không biết giá trị của hai người nên ta bất mãn với cuộc sống trầm tĩnh này. Bây giờ biết hai người rồi, ta hết bất mãn, ta tình nguyện lưu lại đây sống mãi mãi ! Ta hết điên rồi !

Y kêu lên :

- Yến Thanh ! Yến Thanh ! Ta không chờ lão đệ trở lại ! Lão đệ không trở lại thì càng hay ! Ta sẽ không bao giờ rời khỏi nơi đây !

Tích Tích chợt hỏi :

- Lần này chàng lấy tên là Yến Thanh ?

Long Vũ Điền gật đầu :

- Phải, Lãng Tử Yến Thanh !

Tích Tích lẩm nhẩm bốn tiếng đó :

- Yến Thanh... Lãng Tử!... Lãng Tử Yến Thanh !...

Bỗng dưng nàng tuôn lệ lã chã.

Long Vũ Điền kinh ngạc nhìn nàng.

Khi nàng phát hiện ra y nhìn nàng thì y trao cho nàng một chiếc khăn tay.

Y hỏi :

- Người tưởng niệm hấn !

Tích Tích lau lệ đáp :

- Đâu có việc đó lão gia ! Tôi không khi nào dám bước qua ngưỡng cửa, chỉ có những lúc chàng hôn mê lão gia sai bảo tôi hầu hạ chàng. Tôi thề là không hề trao đổi với chàng một lời nói nào.

Long Vũ Điền mỉm cười :

- Không quan hệ gì cả ! Ta có trách chi người đâu ! Thực ra, hấn rất xứng đáng được thiên hạ tưởng niệm chứ ! Ta cũng như người nhận thấy hấn đáng được hoài niệm nên dốc tâm làm mọi cái tốt cho hấn, mọi cái ta có thể làm !

Tích Tích thốt :

- Kỳ quái thật ! Tôi đâu có biết chàng là ai ! Chỉ nghe lão gia nói về chàng bỗng dưng hoài niệm xâm chiếm tâm tư tôi rồi tôi đâm nhớ về chàng mãi.

Long Vũ Điền mỉm cười :

- Ta nói toàn chuyện tốt cho hấn !

Tích Tích hỏi :

- Nhưng toàn là sự thật chứ ?

Long Vũ Điền gật đầu :

- Sự thật còn tốt hơn và nhiều hơn nữa kìa ! Hấn có nói gì về hấn với ta đâu ? Ta biết về hấn rất ít, bất quá ta chỉ nghe lão Tần nói lại từng mẩu chuyện vụn vặt của hấn thôi. Lão Tần là người mang lương thực đến cho chúng ta đó !

Cả hai nói vu vơ với nhau một lúc nữa, chợt Tích Tích hỏi :

- Lão gia ngày nay đổi hẳn thái độ với chị em tôi ?

Long Vũ Điền gật đầu :

- Phải ! Hiện tại ta bắt đầu mến trọng các người, không khinh thường như trước!

Tích Tích nghiêm giọng :

- Vậy thì lão gia chấp thuận cho tôi thỉnh cầu một việc !

Long Vũ Điền hỏi :

- Việc gì ?

Tích Tích buông mạnh :

- Lão gia cho tôi ly khai khỏi nơi đây !

Long Vũ Điền kêu lên :

- Người muốn đi ?

Tích Tích gật đầu :

- Phải ! Tôi đi tìm Lăng Tử Yến Thanh ! Tìm nhưng không cho chàng gặp mặt. Tôi không thể làm bất cứ việc gì có gây trở ngại, khó khăn cho công tác vĩ đại của chàng. Tôi chỉ muốn âm thầm theo dõi chàng phòng chiếu cố chàng. Mấy năm nay sống bên cạnh lão gia tôi học hỏi được phần nào y thuật. Mà tôi biết rằng sau sáu lần trúng tiêu độc chàng phải giảm sức quá nhiều. Nếu trúng tiêu một lần nữa thì chàng không thể chi trì nổi để trở về đây kịp thời cho lão gia cứu trị.

Long Vũ Điền hỏi :

- Người quan tâm đến hần cở đó ?

Tích Tích không do dự :

- Phải ! Cơ hồ không lường được mức độ, lão gia ạ. Từ cái lúc gặp mặt chàng lần đầu tiên tôi có cảm tưởng là đời tôi gắn liền với đời chàng ! Tôi phải cung hiến tất cả những gì tôi có cho chàng !

Long Vũ Điền biến đổi thần thái một cách kỳ quái.

Tích Tích tiếp :

- Tôi bằng lòng ở đây phục thị lão gia là vì chàng cần lão gia. Từ nay trở đi, có lẽ chàng không còn cần đến lão gia như trước nữa. Không cần đến lão gia chẳng phải vì chàng khỏi cần mà là vì không kịp nhờ đến lão gia nữa thôi.

Long Vũ Điền cười khổ :

- Tích Tích ! Ta cũng muốn thành toàn ý nguyện của người ! Song ta phải làm sao đây ! Chính ta cũng không có cách thoát ra khỏi Lục Diễn Mê Hôn Trận này nữa mà !

Tích Tích mỉm cười :

- Chỉ cần lão gia đáp ứng thôi, tôi có cách rời khỏi nơi đây !

Long Vũ Điền trở mặt :

- Người nói sao ! Người có cách đi được ?

Tích Tích gật đầu :

- Phải ! Trong mấy năm nhàn hạ ở đây, tôi lấy sách của lão gia nghiên cứu các trận đồ, xem như là một cách tiêu khiển ! Qua năm thứ hai, nghĩa là cách đây bốn năm tôi đã tìm được lối ra !

Long Vũ Điền kêu lên :

- Chỉ sang năm thứ hai là người tìm được ? Thế sao người không thoát ly ?

Tích Tích đáp :

- Tôi đã trình bày với lão gia, tôi ở lại phục thị lão gia là vì chàng cần lão gia ! Chàng còn cần lão gia thì tôi còn phải lưu lại.

Long Vũ Điền trầm ngâm một lúc :

- Tích Tích ! Ta xem thường người quá ! Người thông minh quá ! Ta mất sáu năm dài nghiên cứu chẳng tìm được gì. Người chỉ mất hai năm mà thu hoạch một kết quả đáng giá.

Tích Tích hỏi :

- Nhưng lão gia đáp ứng cho tôi đi chứ ?

Long Vũ Điền gật đầu :

- Với điều kiện người phải cáo tố với ta phương pháp xuất nhập trận thế !

Đến lượt Tích Tích kinh ngạc :

- Lão gia cũng muốn đi ?

Long Vũ Điền cao giọng :

- Phải ! Ta cũng quan tâm đến hắc chủ ! Vừa rồi ta không nỡ nói sự thật cho hắc chủ biết là nếu lần này hắc chủ còn trúng Xuyên Tâm Tiêu nữa thì hắc chủ không còn hy vọng trở lại đây cho ta chữa trị. Thật khó mà hắc chủ sống sót được nếu mà bị ám toán như các lần trước. Giả như có ta ở bên cạnh hắc chủ thì may ra còn cứu hắc chủ kịp !

Tích Tích thốt :

- Tôi tin rằng sẽ cứu được chàng, Lão gia khỏi cần bận tâm làm chi.

Long Vũ Điền lắc đầu :

- Người cứu hắc chủ được song người không biến hắc chủ thành con người chú tâm nổi, mà việc đó thì cần thiết hơn việc cứu mạng hắc chủ. Phải biết, muốn tiếp tục chống đối với địch thì cần phải thay đổi thân phận, nếu không thì đừng hòng có dịp hạ thủ !

Tích Tích trầm giọng.

- Lão gia ra đi có tiện lắm không ?

Long Vũ Điền bật cười ha hả :

- Long Vũ Điền không thể xuất hiện thì ai cấm Điền Vũ Long xuất hiện trên giang hồ ! Ta nghĩ, dù cho tiểu tử đó cũng không nhận ra được Điền Vũ Long là hóa thân của Long Vũ Điền ! Đừng nói là những ai khác.

Tích Tích lo ngại :

- Nhưng ngón nghề của lão gia sẽ tổ cáo chân tướng của lão gia.

Long Vũ Điền mỉm cười :

- Trừ một Yến Thanh ra ta sẽ không chữa bệnh cho kẻ thứ hai.

Tích Tích đùa :

- Cả lão gia nữa ?

Long Vũ Điền cười hi hi :

- Nếu ngã bệnh ta sẽ gọi y sư khác chữa trị cho ta !

Tích Tích tiếp :

- Ra khỏi nơi này tôi không còn phục thị lão gia nữa !

Long Vũ Điền gật đầu :

- Cái đó thì hẳn rồi ! Ta đâu còn xứng đáng cho các người phục thị ! Ly khai nơi này, người là người ta là ta xa lạ nhau, đồng đẳng nhau. Huống chi người làm sao nhận ra ta dưới một tên khác, thân phận khác !

Tích Tích thốt :

- Được rồi ! Lão gia hãy để tôi đi trước.

Long Vũ Điền lại gật đầu :

- Ta cần là thế đó. Ta không muốn các người thấy dung mạo mới của ta sau khi cải biến. Cho nên ít nhất ta chỉ có thể đi sau các người ba ngày. Người cứ dẫn Liên Liên theo và trước khi đi lưu lại cho ta một mảnh giấy ghi lại phương pháp xuất nhập! Vậy người chuẩn bị đi !

Tích Tích hỏi :

- Chừng nào lão gia khởi sự cải sửa dung mạo ?

Long Vũ Điền đáp :

- Ngay sau khi các người ly khai.

Tích Tích quỳ xuống cung kính thốt :

- Lão gia trân trọng lấy mình nhé. Đa tạ lão gia có công giáo huấn mấy năm qua!

Long Vũ Điền cười gượng :

- Đừng làm ta hổ thẹn vì thông minh của ta kém người xa ! Sự thật, chính người khai thông tâm linh của ta đó !

Tích Tích hỏi :

- Tôi có nên đưa Liên Liên vào đây cáo từ lão gia không ?

Long Vũ Điền lắc đầu :

- Bất tất ! Ta sợ nhất là sự biệt ly ! Cho nên nếu bất buộc phải biệt ly thì nên biệt ly gấp. Càng gấp càng ít thấm thía đau buồn.

Tích Tích mỉm cười :

- Vậy tôi cũng xin cáo từ !

Long Vũ Điền cũng cười :

- Đường đi khác song cái đích chung, chúng ta sẽ gặp lại và cùng còn thọ lâu dài. Ta cho người biết ta đổi lại tên là Điền Vũ Long, song người đừng nói cho Liên Liên biết. Nàng ấy táo bạo chứ không trầm ổn như người.

Tích Tích gật đầu.

Tích Tích đi rồi Long Vũ Điền ngồi thừ người tại chỗ, chốc chốc lại thở dài.

Vietkiem.com